

ရှင်ဖြူတို့နိုး

သံယောဇဉ်မင်းသား

သိန်းစန္ဒြေ၊ နှစ်

အခန်း (၁)

နိုင်းကို ... သူမ ချောင်းကြည့်ရင်း ... မော်ဒယ်တွေထက်ပင် Style ကျပြီး ဖြူနုလတ်ဆတ်နေတာပဲဟု တွေးမိရင်း ... မြခွန်းဆင့်တစ်ယောက် ... ကျိတ်ပြီး သဘောကျမိသွားသည်။ ။ မြခွန်းရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း ချစ်သံစဉ်ရဲ့ အစ်ကို ... နိုင်းနိုင်းက အမေရိကန်ကနေ ပညာသင်ပြီး ပြန်ရောက်လာတာ မကြာသေးပေ ... ချောလိုက်တာ။ ရုပ်ရှင်မင်းသားနိုင်းနိုင်း ထိုင်ငိုသွားမယ်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား နိုင်းနိုင်းနဲ့ တူလို့ ... ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ နောက်ပြောင်ခေါ်ရင်း နိုင်းနိုင်းလို့ အမည်တွင် သွားခြင်း ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ သံစဉ်အစ်ကိုနာမည်အရင်းက ရွှေထွဋ်တင်ပါ။ အားလုံးက နိုင်းနိုင်းဟု ပဲ ခေါ်ကြသည်။ ။

“မြခွန်း ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကိုကိုနိုင်းနိုင်းကို ချောင်းကြည့်နေတာ ... ချစ်လို့ ”

“ဘာပြောတယ်”

မေမေ့အသံကြောင့် ... မြခွန်းဆင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရကာ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့် Sorry နော် မေမေ ... မိစ္ဆာထင်လို့ ဟု လက်အုပ်ချီ၍ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလိုက်ရသည်။ ။ မေမေက မိန်းကလေးတန်မဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို စကြိုက်တာတွေ ... ကျိတ်ပိုးတာတွေ လုံးဝမလုပ်ရဘူးဟု အမိန့်ထုတ်ထားသည်။ ။ ဟိုဘက်ခြံကြီးထဲမှာ ယောက်ျားလေးလူပျိုရှိနေ၍ ... မြခွန်းကိုပင် လုံးဝ သွားရောက်

လည်ပတ်ခွင့် ပိတ်ပင်ထား၏။ သူငယ်ချင်းချစ်သံစဉ် ... မြခွန်းတို့ ခြံထဲ
လာရတာ ... မေမေမျက်နှာကြီးက တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။ ။

“မြခွန်းဆင့်”

“ရှင် မေမေ”

“ညည်းကို မေမေ ဘာပြောထားလဲ ... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး နန့်တန့်
တန့်ပျံ့တန့်တန့်လုပ်တာ ... မေမေ လုံးဝမကြိုက်ဘူးနော်၊ ဘာ ... ဟိုဘ
က်ခြံကနိုင်နင်း ဟုတ်လား ... ညည်းနဲ့ ဘာဆိုလဲ၊ နိုင်းနိုင်းဆိုတာ
တော်ရုံတန်ရုံမိန်းကလေးကို သူနဲ့ တူတန်တယ်လို့ တောင် ထင်မှာ မဟု
တ်ဘူး ၊ ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ပြန်ဝင်စမ်း ... အဲဒီဘက်ခြမ်းက ပြတင်း
ပေါက်ကို လုံးဝမဖွင့်ရဘူး”

“မေမေကလည်း ... ခွန်းက မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ်ပဲ ချစ်တာပါ၊
အစ်ကိုမရှိလို့ ... အားကျတာလေ၊ ခွန်းမှာ လည်း မာနရှိပါတယ်၊ မိန်းမ
တို့ ဣန္ဒြေ ရွှေပေးလို့ မရဆိုတာ ... မေမေတို့ ခေတ်က စကားပုံမဟုတ်
လား”

“ဘာ မေမေတို့ ခေတ်က စကားပုံလဲ ... ဘယ်ခေတ်မဆို အသုံးပြု
တယ်၊ ညည်းတို့ ခေတ်အတွက်လည်း ဒီစကားပုံပဲ”

မေမေကတော့လေ ... ခွန်း အပျိုဖော်ဝင်စထဲက မိန်းမတို့ ဣန္ဒြေ
ရွှေပေးလို့ မရတို့ ... ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိတို့ ... မိန်းကလေးတစ်
ယောက်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတန်ဖိုးထားရတယ်တို့ ... တတွတ်တွတ်ပြော
နေတတ်တာ ... ခွန်း စိတ်အညစ်ဆုံးပဲ ... တစ်ဖက်ခြံထဲမှာ ယောက်ျား
လေးရှိတော့ ... မေမေက ခွန်းကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေသည်။ ။

“စိတ်ပျက်တယ်”

“ဘာ ...”

“ဪ ... မေမေ သွားသေးဘူးလားဟင်”

“ခွန်း ... ညည်းလေး ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ... ပိတ်လေပြတင်းပေါက်တံခါး လုံးဝမဖွင့်ရဘူးနော် ... ကြားလား”

“ဟုတ် ...”

မေမေကိုယ်တိုင် ... တံခါးကို ဝုန်းခနဲဆောင့်ပိတ်သည်။ ။

“မိန်းကလေးဆိုတာ ... ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးကြီး ... မာနတွေတစ်ခွဲသားနဲ့ နေနိုင်မှ တန်ဖိုးထားတာနော် မြခွန်းဆင့် ... ညည်းကိုမေမေ လူမှန်းသိတတ်ထဲက တတွတ်တွတ်ဆုံးမလာတာ ... ကိုယ့်ကို မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အနှိမ်ခံ ... အထင်သေးခံရမယ့်ဘဝကို ခွန်းလေးမခံစားစေချင်ဘူး၊ မေမေ့သမီးလေးက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတယ်၊ တန်ဖိုးရှိတယ်”

မေမေ ပြန်ထွက်သွားသည် ။ ခွန်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လွဲချပစ်လိုက်၏။ နိုင်းနိုင်းကို မြခွန်း ဘယ်တော့မှ အရောတဝင်လုပ်ဖို့ ... စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီရပ်ကွက်ထဲကိုပြောင်းလာတာ ငါးနှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးသည် ။ ခြံချင်းကပ်ဖြစ်နေ၍ ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်ရှိတဲ့ အပြင် ... သူ့အမြွှာညီမသံစဉ်နှင့်လည်း တစ်ကျောင်းတည်း ... တစ်ခန်းတည်း လာဖြစ်နေ၍ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားကြသည် ။

“တန်ဖိုး ... တန်ဖိုး ... ဘာတန်ဖိုးလဲ ... အကာအရံတွေ အဆီးအတားတွေကို ... ခွန်း ဖယ်ရှားပစ်ချင်တယ် ကိုကိုရယ်”

သူမလည်း ... သံစဉ်ခေါ်သလို ... ကိုကိုနိုင်နိုင်းဟု ပဲ ခေါ်သည် ။

ရွှေထွဋ်တင် ... ဟွန်း ... နာမည်ကြီးက စီးလားနင်းလားနဲ့ အပေါ်မှာ ပျံတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ကြီးပေါ့လေ။ ဟုတ်တယ်။ သံစဉ်က ပြောတယ်။ ကိုကိုကို လာပြီးစေ့စပ်ကြတဲ့ သမီးရှင်တွေအများကြီးပဲ ... ငမ်းငမ်းတက်ပဲတဲ့ ...

“ဟွန်း ... အဲဒီစကားလုံးကြီးတော့ မကြိုက်ပါဘူးနော် ... ခွန်းကတော့ လုံးဝပဲ”

ငမ်းငမ်းတက်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကြီးကတော့ ... သံစဉ် စီးပိုးပြီးပြောလွန်းသည် ဟု ထင်မိသည် ။ မနှစ်သက်မိ .. ခွန်းရောမိန်းကလေးပဲ ... မာနရှိရမယ်။ မေမေပြောတာ မှန်တယ်။ ကိုကိုအကြောင်း မတွေးတော့ပါဘူး။ သိက္ခာကျတယ်။ အချစ် ... ဘယ်လိုကြီးလဲဟ ... ကိုကိုနှိုင်းနှိုင်း ရုပ်ပုံလွှာကြီးက ခွန်းမျက်လုံးတွေထဲ တိုးဝင်လာနေတတ်၏။ ကိုကိုအကြောင်း မတွေးတော့ပါဘူးဆိုမှ ။

“နှိုင်း ... တကယ်ပဲဟယ် ... ရှင်အကြောင်းတွေးရင်း မြခွန်းလေ ... အရမ်းပီတိတွေဖြစ်ရတယ်၊ ပျော်ရွှင်ရတယ်”

နှိုင်းအကြောင်းတွေပဲ တွေးပစ်ချင်သည် ။ တွေးပစ်လိုက်၏။ ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့ ... တွေးမယ် ... နှိုင်း ... ရှင် အရမ်းချောတာပဲ ... ရုပ်ရှင်မင်းသားနှိုင်းနှိုင်းထက်တောင် ချောတယ်။ လန်းတယ်။ တစ်ကျောင်းထဲ ... တစ်ခန်းထဲစာသင်ခဲ့ရပြီး ... ခြံချင်းကလည်း ကပ်လျက်ဆိုပေမယ့် .. တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ရင် ပြုံးပြနုတ်ဆက်ရုံပဲရှိတယ်။ သားရှင်တွေဆိုရင် ပြုံးပြနုတ်ဆက်တောင် မလုပ် ... မေမေကြောင့်ပဲ မြခွန်း အပျိုကြီးဖြစ်သွားနိုင်သည် ။

“မြခွန်းလေ ... နှိုင်းကို ချစ်တယ်လို့ ပြောချင်တယ်၊ အရမ်းချစ်နေပြီလို့ ပြောခွင့်ရှိရင် ကောင်းမယ်နော်”

“မမလေး ... ဘာတွေ ပြောခွင့်ရှိရင်ကောင်းမှာ လဲ ... ဘယ်သူ့ကို ဘာပြောချင်လို့ လဲဟင်”

“ဘာ ...”

အရေးထဲ ... မိတုတ်ကဝင် လာပြီး နားစွန့်နားဖျားကြားကာ မေးနေသည်။ ။ အမယ်လေး ... မိတုတ်က မေမေ့လူ ... မေမေသေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင် ... မြခွန်း ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်ပေးတာ အကောင်း မဟုတ်ဘူး။ မေမေက ထောက်လှမ်းရေးလွှတ်ထားတာ။ ဘာကိစ္စလဲ ... မစပ်စုနဲ့ ပြောပြီး ထထိုင်လိုက်၏။ မေကြီးက မနက်စာစားဖို့ သတိပေးခိုင်းလိုက်တာပါတဲ့ ... အေးဟု ပြောပစ်လိုက်သည်။ ။

“အရေးထဲ ... မနက်စာစားဖို့ လာခေါ်နေသေးတယ်၊ နိုင်းအကြောင်း တွေးချင်ပါတယ်ဆိုမှ ”

လမ်းလျှောက်ရင်း ... ရတဲ့ အချိန်လေး နိုင်းအကြောင်းတွေးမယ်ဟု စဉ်းစားပြီး ... နိုင်းနှင့်ရင်းနှီးခင်မင်ခွင့်ရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟု တွေးနေမိသည်။ ။

“သံစဉ်ဆီ အကြောင်းရှာပြီး သွားလည်ရရင်ကောင်းမလားဘဲ .. မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မေမေသာတွေ့သွားရင်တော့ အသေပဲ”

မေမေက ... စည်းကမ်းကြီးသည်။ ။ ဖေဖေဆုံးတုန်းကလည်း မေမေ့ နှလုံးသား ဘယ်လောက်ထိမာကျောခဲ့လဲ ... မျက်ရည်တစ်စက်တောင် မကျဖူးတဲ့ ... အဘွားက ပြောပြတာပါ။

“ညည်းလေးအမေက ... ညည်းလေးအဖေကို မုန်းတီးနာကြည်းတယ်၊ ဒါတွေ မြေးလေးကြီးပြင်းလာလို့ နားလည်သိတတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်လာရင် အဘွားပြောပြမယ်နော်”

အဘွားက ဆုံးသွားပြီ။ မြခွန်း ဆယ်နှစ်သမီးလောက်ကပဲ ဖြစ်သည် ။ မေမေ့ကိုလည်း မေးမြန်းမရ။ သမီးအလုပ် သမီးလုပ်တဲ့ ။ မြခွန်းကလည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ မေမေက တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲမှာ ဂုဏ်ထူးတွေအများကြီးနှင့် အောင်စေချင်သည် ။ မြခွန်းက နှစ်ဘာသာပဲဂုဏ်ထူးထွက်ပြီး ... သံစဉ်အဖော်ရှိလို့ တော်ပါသေးတယ်။ နိုင်းက ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးထွက်သည် ။

နိုင်းက စင်္ကာပူမှာ ပညာသင်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည် ။ မြခွန်းတို့ က ရိုးရိုးပဲ ဘွဲ့လေးတစ်ခုရခဲ့၏။ မျက်နှာ ဘယ်လောက်ငယ်ရလဲ။ မေမေက ပြောတာ ... နိုင်း ဘယ်လောက်ပဲ ထူးချွန်ထက်မြက်နေပါစေ ... အထင်ကြီးစရာ မလိုဘူးတဲ့ ... စိတ်လည်း မဝင်စားနဲ့ တဲ့ ။ ကင်းကင်းနေတဲ့ ... အရင်ကမှ သံစဉ်တို့ ခြံဘက် ဝင်ထွက်သွားလာခွင့် ရှိသေးသည် ။

“ဟဲ့ မြခွန်း ... အခန်းဝမှာ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ ... ဝင်”

“ရှင် ... အဲ ... ဟို”

ကြည့်စမ်း ... မြခွန်းတစ်ယောက် နိုင်းအကြောင်းတွေတွေးပြီး လာခဲ့တာ ... ထမင်းစားခန်းဝမှာ ရပ်မိသွားသည် ။

“မေမေ ... သမီးလေ အခန်းထဲမှာ Air-con များ ပိတ်ခဲ့မိလားလို့ စဉ်းစားနေမိတာပါ”

“ဘာ ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ ... ညည်းအိပ်ခန်းထဲမှာ ၂၄ နာရီ Air-Con ဖွင့်ထားတာလေ ... ဘာစဉ်းစားစရာရှိလဲ”

ဟုတ်သားပဲ ... အခုတလော မြခွန်း အိမ်မှာ ပဲနေနေတာ။ အလုပ်ရှာနေတုန်းလေ ... အအေးကြိုက်တဲ့ မြခွန်း ... အခန်းကိုအေးစိမ့်နေအောင်

င် လုပ်ထားတတ်သည်။ ။

“ဝင်လေ”

“ဟုတ်”

“ထိုင်”

“ဟုတ်”

“ဘာ ဟုတ်လဲ”

မေမေ့ကို မော့ကြည့်မိသွားသည်။ ။ အမယ်လေး စားတော့ဝါးတော့မတတ်ပါလား။ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်တည်း မွေးထားတာပါနော်

“မြခွန်းဆင့်”

“ပြောပါ မေမေ”

“မိတုတ်က ပြောတယ်၊ ညည်းက ... ပြောခွင့်ရှိရင် ကောင်းမယ်လို့ ပြောသံ နားစွန်နားဖျားကြားခဲ့တယ်တဲ့ ... ဘယ်သူ့ကို ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ဟာ မေမေကလည်း ... ဟိုလေ ... မြခွန်းက မေမေ့ကိုပြောချင်တာပါ”

“ဒါများ ... ပြောခွင့်ရချင်တယ်လို့ ညည်းညူနေရသေးတယ်ပြော ...”

“ဟင် ...”

သမီးအကြောင်း ... ဒေါ်မြသီတာ အသိဆုံးပါ။ ဟိုဘက်ခြံကကောင်လေး နိုင်းနိုင်းကို စိတ်ဝင်စားနေပုံပင် ... အင်းလေ ... ဖြစ်သင့်တာပဲ။ နိုင်းနိုင်းက ထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ... ရုပ်ရည်ကလည်း ချောမောသည်။ ။ ပ

ညာရော ... ချမ်းသာတာရော မိမိသမီးလေးမြခွန်းဆင့်ထက် သာလွန်
နေခဲ့၏။ သမီးလေးကလည်း မာနမင်းသမီးလေးပါပဲ ... ဒါပေမဲ့ စင်္ကာပူ
ကပြန်လာတဲ့ နိုင်းနိုင်းကို အထင်ကြီးချစ်ခင်နှစ်သက်တာ အပြစ်မရှိပေ
မယ့် ... ဒေါ်မြသီတာကတော့ အပြင်းထန်ဆုံးကန့်ကွက် တားဆီးပိတ်ပ
င်ပစ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ။

“မြခွန်းဆင့် ... ပြောလေ ... မေမေ့ကိုဘာပြောချင်တာလဲ၊ မေမေက
စည်းကမ်းကြီးပေမယ့် ... သမီးလေးရဲ့ ပြောရေးဆိုခွင့်ကိုတော့ မတား
ဆီးထားပါဘူး၊ ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိပါတယ် ပြော ...”

အမယ်လေး ... ဘုရားရေ ကယ်တော်မူပါ။ မြခွန်း ဘာပြောရမှန်းမ
သိ ... အရေးထဲ ဉာဏ်ကတုံးနေသေးတယ်။ မေမေ့ကို ဘာပြောချင်တာ
လဲ။ တစ်ခုခုတော့ ပြောရမယ် ... ဉာဏ်တွေ ထွက်စမ်း ကလိမ်ကကျစ်
ဉာဏ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ ... ထွက်ကြစမ်းကွယ်

“ဟဲ့ ... မြခွန်း”

“အမယ်လေး ...”

“မြခွန်းဆင့် ... ညည်းလေးကို ကျုပ်မွေးထားတာပါ၊ ညည်းပါးစပ်ဟ
လိုက်တာနဲ့ ညည်းဗိုက်ထဲမှာ အူဘယ်နှခွေရှိတယ်ဆိုတာ ငါကသိနေတ
ယ်”

“ဒါကတော့ မေမေသိမှာ ပေါ့ ... အူက တစ်ခွေပဲရှိတာလေ၊ ရှည်ချင်
ရှည်မယ် ... ဒါပေမဲ့ တစ်ခွေပဲ”

“မြခွန်းဆင့် ... ညည်းလေးကို မေမေပြောထားမယ်နော် ဘွဲ့တောင်
ရပြီးပြီ ... စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိစမ်း၊ ဦးနှောက်မရှိအသိမရှိ ... အရှ
က်သိက္ခာမရှိ ... ဘဝမှာ အသုံးမကျလွန်းတာတွေပဲ ရှိမနေနဲ့ ”

မြခွန်းဆင့်တစ်ယောက် မနက်စာစားရတာ ... မျိုချမရ။
လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ချင်နေသည် ။ ဒေါသအဖြစ်ရဆုံးက မိတုတ်။ နင်
ကတော့လေ ... ငါလည်ပင်းထည့်ချင် လာပြီ။ မြခွန်း မျက်စောင်းထန်
ထန်လေးတွေက မိတုတ်ဆီ ဝှေ့ကနဲရောက်သွားလေသည် ။

*

အခန်း (၂)

“ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ လေ ... မာမီကတော့ မာမီသားလေး ရွှေထွဋ်တင်လောက် ထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့ ယောက်ျားမျိုး မရှိတော့ဘူးတောင်ထင်တယ်။ မိန်းကလေးတွေဆိုရင်လည်း ... တော်ရုံတန်ရုံမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်နဲ့ နော် သား ... မတူမတန်ဘူးလို့ ပဲ သဘောထား အဖက်ကို မလုပ်နဲ့ ”

နိုင်ငံကလည်း မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ သူ့ပညာရေးပဲ အဓိက ... သူက တည်ဆောက်ပြုပြင်ရေး လုပ်ငန်းတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေသည် ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ဘယ်လိုစရမလဲ ဒါပဲစဉ်းစားနေ၏။ အချိန်တွေကို ဖြုန်းမပစ်ဘဲ တန်ဖိုးရှိရှိအသုံးချဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည် ။

“မဖြစ်ပါဘူး၊ အခုထဲက ... သားနဲ့ တန်တဲ့ ချွေးမလောင်းကို မေမေ့ မိတ်ဆွေ အရမ်းအောင်မြင်တဲ့ သူဌေးကြီးတွေရဲ့ သမီးတွေထဲက ရှာရမယ်၊ ပညာလည်း တတ်ရမယ် ... ရုပ်လည်း ချောရမယ် ... အို ... မိုးပေါ်က ပြုတ်ကျလာသလားလို့ တောင် ထင်ရတဲ့ မိုးကျရွှေကိုယ် နတ်မိမယ်လေး”

“မေမေရာ တော်ပါတော့ ... သားက မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ စီးပွားရေးတွေပဲ စတင်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေတယ်”

“သံစဉ် ...”

“ရှင် ... မာမီ”

“ဒီအိမ်ကို မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်မလာနဲ့ ... ဟိုဘက်ခြံက ကောင်မလေးကို လုံးဝအလည်မခေါ်နဲ့ ”

“မာမီကလည်း ... မြခွန်းကိုယ်တိုင်က ယောက်ျားတွေကို လုံးဝစိတ် ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ နိုင်းသိပါတယ်”

“ဘာနိုင်းလဲ ... မာမီသားနာမည်က ရွှေထွဋ်တင်”

သံစဉ်လည်း မကြိုက်ဘူး။ မာမီက သူ့သားမှ သူ့သား ဖြစ်နေတာကို ... အမြွှာမောင်နှမဖြစ်ကြတဲ့ နိုင်းနဲ့ သံစဉ် ... ရုပ်ရည်ချင်းခပ်ဆင်ဆင်ပဲ တူတာပါ။ သံစဉ်က ပညာရေးမှာ လည်း နိုင်းလောက်မတော်ဘူး။ မာမီက ဘက်လိုက်ပြီး နိုင်းကိုပဲ မြှောက်စားလွန်းနေသည် ။

“သံစဉ်ကတော့ ... နိုင်းက နိုင်းပဲ ... ငယ်ငယ်လေးထဲက မာမီကိုယ်တိုင် မာမီသားကို ရုပ်ရှင်မင်းသားနိုင်းနိုင်းနဲ့ တူတယ်ဆိုပြီး ... နိုင်းနိုင်းပဲ ခေါ်တာလေ”

“သံစဉ် ... ညည်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ... မရှည်နဲ့ မာမီအမိနဲ့ပဲ ... မာမီသား ... ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ နီးစပ်သွားမှာ မလိုလားဘူး”

“သံစဉ်ကလည်း လုံးဝခေါ်မလာပါဘူး၊ စိတ်ချ ... နိုင်းကိုလည်း ဘယ်မိန်းမကမှ အရမ်းကြီးအထင်မကြီးဘူးနော်”

“သံစဉ် ... သားနဲ့ ညည်းတို့ က အမြွှာမောင်နှမနော်၊ အစ်ကိုဘက်က ဂုဏ်ယူစမ်းပါအေ ...”

“အရေးကြီးတာက ... သံစဉ်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နိုင်း မနီးစပ်ဖို့ မဟုတ်လား”

သံစဉ် ... ဒေါသတော့ဖြစ်မိသည်။ နိုင်းအတွက် ဂုဏ်ယူပေမယ့် သံစဉ်သူငယ်ချင်းတွေကို နှိမ်ချဆက်ဆံတာတော့ မာမီ လွန်သည် ဟု ထင်သည်။

“သားကြီး နိုင်ငံခြားကနေပြန်လာကာစဆိုတော့ မြန်မာအစားအစာတွေ စားချင်မှာပဲ ... မာမီကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်စီမံပေးမယ်နော် ... ဘာစားချင်လဲပြော”

“မာမီ အဆင်ပြေသလိုသာလုပ်ပါ ... သား အနားယူတော့မယ်”

“ဪ ... သား ... မင်းဒက်ဒီပြန်လာရင် ဒက်ဒီသူငယ်ချင်းအိမ်သွားတွေ့ရမယ်၊ အဟဲ့ ... မာမီချွေးမလောင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်”

နိုင်းကတော့ ... ဘာမှ မပြောဘဲ အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ မိန်းမဆိုတဲ့ အရာက ... နိုင်း စိတ်မဝင်စားဆုံးအရာပဲ ဖြစ်၏။ သံစဉ်ကမကြိုက်ဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေဘက်ကပဲ ... ဟိုဘက်ခြံက မြွေခန်းဆင့်ကို သံစဉ်အရမ်းခင်၏။ နိုင်းနှင့် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအထိ တူနေပေမယ့် ... အရောတဝင်မရှိခဲ့ ... မြွေခန်းဆင့် ဘာတွေလုပ်နေလဲ။ သံစဉ်ကို မေးကြည့်ချင်ပေမယ့် ... စိတ်မဝင်စားတာဘဲ ကောင်းပါတယ်လေ။ မာမီနဲ့ က မလွယ်ဘူး။ နိုင်းမှာ လည်း အလုပ်တွေကအများကြီး ... အခုမှ စတင်ရမှာပါ။ မိန်းမတွေကို နိုင်း စိတ်မဝင်စားနိုင် ...

“မာမီသားနာမည်ကိုက မာမီ ဘယ်လောက်အထိ တန်ဖိုးထားရလဲ ... ရွှေထွဋ်တင်”

သူကတော့ ... နိုင်းဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းနှင့် ယဉ်ပါးနေခဲ့သည်။ ရွှေထွဋ်တင်ကိုလည်း နှစ်သက်သည်။ သူ့စိတ်ကလည်း ... နဂိုကမှ ခပ်မြင့်မြင့် ... သံစဉ်က ဒက်ဒီနှင့်တူတယ်။ ဒက်ဒီအသည်းစွဲ ... အေးအေးဆေးဆေးနှင့် လောဘမကြီးတတ် ... နိုင်းလည်း ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်

ကင်းကွာတာ ကြာပြီဖြစ်၍ ... သူ့အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်ခြံကြီးကို အပေါ်စီးကနေ မြင်နေရ၏။ ခြံကြီးထဲမှာ ဒန်းစီးနေသူက မြွေခန်းဆင့်ဖြစ်နေသည်။

“မတွေ့တာကြာလို့ လားတောင် မသိဘူး ... မြွေခန်းဆင့်က အရမ်းချောမောလှပလာတာပဲ”

သူနှင့်မြွေခန်းဆင့် အိပ်ခန်းက ... ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တန်းပြီးမြင်ကြရ၏ ... အခုတော့ ... ပိတ်ထားပါလား။ မြွေခန်းဆင့်မေမေကလည်း အရမ်းပဲမာနကြီးသူပါ။ နိုင်းတို့ ခြံဘက်ကို အရေးအရာမလုပ်ပေ ... မြွေခန်းဆင့်နှင့်ပင် သူကိုယ်တိုင် မရင်းနှီးကြ။

“မြွေခန်းဆင့်မှာ လည်း ကောင်လေးတွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပါနော် ... နိုင်းထက် ဘာများကွာလို့လဲ၊ ပညာပဲကွာတာပါ”

သံစဉ်က ... မြွေခန်းဆင့်ဘက်ကနေ အမြဲတမ်း ကာကွယ်ပြောဆိုတတ်သည်။

“သားရေ ...”

မာမီဝင်လာသဖြင့် နိုင်း ပြတင်းပေါက်တံခါးကိုပိတ်ဖို့ အချိန်မရလိုက် ... မာမီက လာရပ်သည်။

“ဟိုဟာမလေး မဟုတ်လား၊ မြွေခန်းဆင့်ဆိုတာ ... မိသံစဉ်ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလေ၊ အလကားပါ ... ညံ့တယ်၊ မာမီကလေ မိသံစဉ်တောင် ညံ့လို့ အထင်သေးချင်တာ ... ထက်ထက်မြက်မြက်လည်း မရှိဘူး၊ ရည်းစားများ တယ်လို့ သတင်းကြားထားတယ်”

သားရပ်နေတဲ့ ပြတင်းပေါက်နှင့် ... ဟိုဘက်ခြံက ကောင်မလေး ဒန်းစီးနေတာနှင့် ဆီးပြီးမြင်နေရသည်။ ဒေါ်အေမီ စိတ်ပူသွားရ၏။ မြွေ

နီးဆင့်က နနုဖပ်ဖပ် ချောချောတောင့်တောင့်လေး။ မအေတူသမီး ... အသက်အရွယ်ချင်း အတူတူပေမယ့် ... မြခွန်းဆင့်အမေ ဒေါ်မြသီတာက နုပျိုချောမောကာ တောင့်တင်းနေဆဲဖြစ်နေ၍ ... မိမိပင် ခင်ပွန်းစိတ်ဝင်စားသွားမှာ ကြောက်နေရသေးသည်။ ။

“ဒီတံခါးကို မဖွင့်နဲ့ သား မဖြစ်ပါဘူး၊ သားအိပ်ခန်းကို ရွှေ့ပစ်ရမယ်၊ ဟိုမှာ ကြည့် သူ့အမေက အနံ့ကြီးကွင်းကျယ်လေ၊ ဒင်းကများ ဖြစ်ရသေးတယ်”

မာမီကိုယ်တိုင်က မြခွန်းဆင့်မေမေ့ကို ကြည့်မရ။ ဒက်ဒီနဲ့ တောင်စွပ်စွဲချင်နေတယ်။ သံစဉ်က ခင်မင်နေ၍ ... မပြောသာ။ ဒေါ်မြသီတာကလည်း အဖက်မလုပ်ပါဘူး။ မြခွန်းဆင့်ကို သံစဉ်တို့ ခြံ သွားရောက်လည်ပတ်ခွင့် မပြုခဲ့ ... မာမီက တံခါးပိတ်ဖို့ ပြင်နေစဉ် ... မြခွန်းဆင့်က မော့ကြည့်ပြီး ... ပြုံးပြနုတ်ဆက်နေတာကို မာမီက ပြန်နုတ်မဆက်ဘဲ တံခါးပိတ်ပစ်သည်။ ။

“သွားပြီးအရောတဝင်မလုပ်နဲ့ သား မတန်မရာ ... ဘာလာနှုတ်ဆက်နေတာလဲ”

သူကတော့ ... အိမ်နီးချင်းတွေဖြစ်၍ အားနာပြီးမျက်နှာပူမိသည်။ ။ သံစဉ်သူငယ်ချင်းပဲ ... သူနှင့်လည်း အတူတူ တစ်ကျောင်းတည်း... တစ်ခန်းတည်း စာသင်ဘက်တွေပါ။ မြခွန်းဆင့် ကြောင်ကြောင်လေးဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။ ။

“ဒက်ဒီက ဖုန်းဆက်တယ်၊ ညနေစာ သူ့မိတ်ဆွေလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတို့ က်မှာ စားကြမယ်တဲ့ .. ဖိတ်ထားလို့ တဲ့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီ”

“သား ပြင်ဆင်တော့ ... မိသံစဉ်လည်း ပြောထားပြီးပြီ၊ မလိုက်ဘူး တဲ့ လေ”

“သံစဉ်က ဘာဖြစ်လို့ မလိုက်တာလဲ ... မာမီကလည်း နိုင်းကိုပဲ အရမ်းကြီးဦးစားပေးမနေပါနဲ့ ဦး သံစဉ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ဖြစ်ဖြစ် ... မိသံစဉ်က စိတ်ကိုမြင့်မြင့်မထားချင်ဘူး၊ ညံ့ဖျင်းတယ်၊ မာမီတို့ မိဘတွေ ဂုဏ်ယူစရာဘာရှိလဲ ... ပြော ...”

သူကတော့ ... မာမီဘက်လိုက်တတ်တာ ငယ်ငယ်လေးကပဲ ပြောမနေတော့ ... ဒက်ဒီက သံစဉ်ကို အရမ်းအရေးပေးထားသည်။

“သူ့အဖေ ရှိပါတယ်၊ ဒီကောင်မလေးကို အလိုလိုက်ထားတာ ... သားနဲ့ အမြွှာဖြစ်ပြီး ... သားအရည်အချင်းကို မမိတာမာမီ စိတ်အပျက်ဆုံးပဲ”

“သား ပြင်ဆင်ထားပါ့မယ် မာမီ”

“သား ...”

“ဗျာ...”

“ပြတင်းပေါက်ကို လုံးဝမဖွင့်နဲ့ နော် ... မာမီ မကြိုက်ဘူး၊ အလကားဟာတွေ ... အရည်အချင်းမရှိဘူး ... မာမီသားလေးရွှေထွဋ်တင်က လုံးဝမြင့်တယ်”

မြခွန်းဆင့်မေမေကလည်း မာနကြီးကြောင်း ... သံစဉ်က ပြောပြဖူးသည်။ ဘာပဲပြောပြောလေ ... မြခွန်းဆင့် ပြီးပြန်ဆက်တာတော့ ... သူ တုံ့ပြန်ပြီးပြသင့်သည် ဟု ထင်မိ၏။ စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေရတာလဲ။ မြခွန်းဆင့်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ သင့်သည် ဟု သူ့စိတ်တွေ မလုံမလဲနှင့် အားနာသလိုကြီးဖြစ်နေရ၏။ သံစဉ်ကိုပြန်ပြောရင် ... ပြဿနာရှာ

မှာ တော့ သေချာသည်။ ။

“သား ... အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို Smart ဖြစ်အောင်ဝတ်နော်၊ မာမီ သားကို ဈေးတင်ရမှာ ”

“စိတ်ချပါ မာမီရာ ... လုံးဝကို ငေးသွားစေရမယ်”

မာမီ ပြန်ထွက်သွားတဲ့ အချိန်တွင် ... သူ ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ပြန်ဖွင့်ဖို့ ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သေးသည်။ ။ မြခွန်းဆင့် ရှိနေသေးလားဆိုတာ သိချင်လာ၏။ မဖွင့်တာဘဲ ကောင်းပါတယ်။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မလုပ်တာ ကောင်းတယ်။ သူက မာမီပုံသွင်းထားလို့ လား မသိဘူး။ သူရွေးချယ်မယ့်မိန်းမက သူ့အရည်အချင်းနှင့် တန်းတူဖြစ်နေစေချင်သည်။ ။

“မြခွန်းဆင့်က စာညံ့တယ်၊ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်နဲ့ ... မာမီပြောတာ အမှန်ပဲ”

သူ ... တံခါးနားသွားရပ်ပြီးမှ မဖွင့်တော့ ... ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေထိုင်တာ ကောင်းသည် ဟု ပဲ ဆုံးဖြတ်သည်။ ။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

“မာမီပါ”

လာပြန်ပြီ မာမီ ... သူ့ကိုပဲ အရိပ်လိုကြည့်နေတတ်တာ မာမီအကျင့်ပါ။ သံစဉ်ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မာမီ စိတ်မဝင်စားဆူပွက် ပြောဆိုနေတတ်သေးသည်။ ။

“မာမီ ... ဘာမှာ စရာရှိလို့လဲ”

“သားက မာမီစကားနားထောင်သားပဲ ... ပြတင်းပေါက်ကို မဖွင့်နဲ့နော် ... မာမီ လက်သမားခေါ်ထားတယ်၊ အသေပိတ်ဖို့ လေ”

“နိုင်ငံက မာမိုသားပါ။ ဒီဟာမလေးလောက်ကို ငယ်ငယ်လေးထဲက စိတ်မဝင်စားတာပါ။ သားနဲ့ လက်တွဲမယ့်မိန်းကလေးက သားထက်တောင် သာနေစေချင်တာပါ။ သားနဲ့ လက်တွဲမယ့်မိန်းကလေးက သားထက်တောင် သာနေစေချင်တာပါ။ မာမီ သိပါတယ်ဗျာ”

“မာမီယုံပါတယ် သားရယ် ... ကဲ ပြင်ပြင် ... မာမီ စောင့်နေမယ်၊ ချွေးမလောင်းလေးကို မာမီတွေ့ချင်နေပြီ”

“မာမီ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးလား”

“မတွေ့ဖူးဘူး ... သားဒက်ဒီနဲ့ ပြန်တွေ့ကြတာ မကြာသေးဘူးတဲ့ ... တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းနေဖက်တွေ ... သားဒက်ဒီကိုသွားတွေ့ဖို့ ... မာမီ အတင်းအကြပ်တောင်းဆိုရတာ ... သူတို့ ဆီမှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ ကြားထားလို့ ”

မာမီက ... သူရွေးချယ်ပေးတဲ့ ချွေးမကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ်လို့ နိုင်ငံငယ်ငယ်လေးထဲက ပုံစံခွက်ထဲထည့်ထားခဲ့သည်။ ။ မိန်းကလေးတွေကို အထင်မကြီးအောင် ... စိတ်မဝင်စားအောင် ခွဲခြားဆက်ဆံပြီး တတွတ်တွတ်ပြောဆိုနေခဲ့သည်။ ။ သူ အဝတ်အစားလဲရင်း ... ပြတင်းပေါက်နားသို့ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ရွေ့လျားသွားပြန်သည်။ ။

“မဖွင့်ဘူးကွာ ... သူဟာသူ ရှိရှိ ... မရှိရှိ ... ပြတင်းပေါက်တံခါးကို အသေပိတ်ပစ်လိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်”

မြခွန်းဆင့်မှာ ယောကျားလေးတွေ ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ် ရုပ်ရည်ရူပကာ ရှိနေတာမှန်ပေမယ့် ... သူ အထင်မကြီးမိ။ မကြိုးစားချင်တဲ့ စိတ်ကို မကြိုက်... အတုအပနှင့် ဝတ်စားပြင်ဆင်မှုတွေကိုပဲ အလွန်အမင်း စိတ်ဝင်စားမှုရှိသည် ဟု ထင်ထားသည်။ ။ သံစဉ်လိုပဲ ... သူက စာစာနဲ့ အသေအလဲကြိုးစားနေချိန်တွင် သံစဉ်နှင့်မြခွန်းဆင့်တို့ က သီချင်းတွေ

နားထောင်လိုက် ... ဂိမ်းတွေ ကစားလိုက်နှင့် ... နိုင်း မနှစ်သက်ဆုံးအ
ရာတွေပဲ ရှိနေခဲ့၏။ သံစဉ်ကိုတောင် မြွေန်းဆင့်နှင့် မပေါင်းစေချင်ခဲ့ ...
စာမကြိုးစားလို့ ပါ။ သူ ... အဝတ်အစားတွေဝတ်ပြီး အခန်းထဲကနေ ထွ
က်လာခဲ့လေသည် ။

*